

Republika Hrvatska
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23

PRIMLJENO

17 -02- 2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji tog suda Nevi Lukin, u pravnoj stvari tužitelja Valentina Dujmovića iz Dubrovnika, Kliševska 23A, OIB: 57157396421, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Kožul & Petrinović d.o.o. Zagreb, Bužanova 4, protiv tuženika Foton d.o.o. Močići, Dobrota 12, OIB: 48323836185, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva [REDACTED] radi naknade štete, nakon održane glavne javne rasprave zaključene dana 09. listopada 2019. godine u nazočnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja te punomoćnika tuženika, dana 22. studenog 2019. godine javno je objavio i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

“I. Nalaže se tuženiku Foton d.o.o. Močići, Dobrota 12, OIB: 48323836185, da isplati tužitelju Valentinu Dujmoviću iz Dubrovnika, Kliševska 23A, OIB: 57157396421, naknadu štete u iznosu od 100.000,00 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom određenoj po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a koja na iznos parničnog troška teče od dana podnošenja tužbe pa do isplate, sve u roku od 8 dana.

“II. Nalaže se tuženiku Foton d.o.o. Močići, Dobrota 12, OIB: 48323836185, da naknadi tužitelju Valentinu Dujmoviću iz Dubrovnika, Kliševska 23A, OIB: 57157396421, parnični trošak u iznosu od 7.950,00 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom određenoj po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a koja na iznos parničnog troška teče od presuđenja pa do isplate, sve u roku od 8 dana.“

II. Nalaže se tužitelju po osnovi naknade troškova ovog parničnog postupka isplatiti tuženiku iznos od 3.750,00 kn, u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

Tužitelj Valentin Dujmović iz Dubrovnika (dalje: tužitelj) 31. kolovoza 2017. godine ovom sudu podnosi tužbu radi naknade štete u iznosu od 100.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom protiv tuženika Foton d.o.o. Močići (dalje: tuženik) u kojoj navodi da je tuženik kao nakladnik elektroničke publikacije www.dubrovniknet.hr 20. lipnja 2017. godine objavio članak “Valentin Dujmović želi biti direktor dubrovačke zračne luke. Zašto bi bilo skandalozno udovoljiti mu?” autorice Lidije Crnčević, a iz pojedinih navoda kojeg članka da proizlazi kako je kontekst cjelokupnog članka i namjera autora članka vrijeđanje, sramoćenje i omalovažavanje tužitelja, bez ikakvog povoda za navedeno. Cjelokupni članak da je konstruiran na informaciji da tužitelj želi biti

direktor trgovačkog društva Zračna luka Dubrovnik d.o.o., međutim, navedeno da ne opravdava napad na dostojanstvo, ugled i čast tužitelja. Niti jedna informacija, bila ona točna ili ne, da ne dopušta novinaru vrijeđanje, sramoćenje i omalovažavanje osoba o kojima izvještava, štoviše, takvo postupanje kao i kontekst članka u cjelini da je suprotan odredbi čl. 6. Kodeksa časti hrvatskih novinara. Iznošenjem uvredljivih, omalovažavajućih, senzacionalističkih, pogrešnih i neprovjerenih informacija, kojima se insinuira da je tužitelj nekompetentan, nesposoban i neprofesionalan poslovni čovjek, koji je uspjeh ostvario isključivo zbog političke pripadnosti i podrške, tužitelju da je povrijeđeno pravo na ugled, čast, dostojanstvo i ime, čime da mu je nanesena neimovinska šteta. Tužitelj da je uspješan poslovni čovjek koji je u svojoj karijeri bio direktor dvaju trgovačkih društava Sanitat Dubrovnik d.o.o. i Vodovod Dubrovnik d.o.o. i na koje da je pozicije imenovan zahvaljujući isključivo svojoj stručnosti, visokom obrazovanju, iskustvu i marljivosti. Nikakvo uklanjanje klauzula stručnosti, a kako da se uvredljivo insinuira u spornom članku, da nije bilo potrebno za njegovo imenovanje s obzirom da je tužitelj imao i potrebnu razinu stručne spreme i potrebna znanja i iskustvo. Upravljajući ovim društvima tužitelj da je realizirao mnogo infrastrukturnih projekata od kojih da su oni najveći sufinancirani bespovratnim sredstvima Europske unije i koji da su projekti bili ključni za daljnji razvoj dubrovačkog područja. Stoga da je tuženik objavljenim tvrdnjama o tome da je tužitelj uspjeh u karijeri ostvario isključivo zahvaljujući stranačkoj pripadnosti jer je zapravo nekompetentan te tvrdnjama da bi se uslijed njegove nekompetentnosti mijenjao društveni ugovor trgovačkog društva kako bi isti mogao biti imenovan na poziciju direktora, i što da je sve skandalozno, tužitelju narušio ugled u poslovnom svijetu čime da su mu umanjene mogućnosti za daljnji razvoj karijere. Navedeno da je rezultat potpuno neutemeljenog i omalovažavajućeg napada na tužitelja od strane autora predmetnog članka, nakon čega da je tužitelj opetovano doživljavao neugodnosti pred prijateljima, poznanicima i poslovnim suradnicima, koji su ga ispitivali vezano za navode sadržane u članku. Tako da su ga pitali da li je točno da je na poziciju direktora došao zahvaljujući stranačkoj pripadnosti, prijateljstvima i vezama te koje su njegove stručne kvalifikacije, a na što da je tužitelj morao objašnjavati kako je visoko obrazovana osoba sa završenim fakultetom i bogatim radnim iskustvom, kako je uvijek postupao stručno i kvalitetno te kako mu nije poznato zašto ga autor članka napada i iznosi uvrede u članku posebno jer ga prije objave članka nije niti pokušao kontaktirati. Osim toga, tužitelj da je stanovnik grada Dubrovnika u kojem da se je na lokalnim izborima 2017. kandidirao za gradonačelnika, on da se politikom bavi ne radi osobnih probitaka, kako to insinuira autor članka, već radi ostvarenja dobrobiti cjelokupne zajednice odnosno birača, svoju djelovanje u politici uvijek izvršavajući kao časnu i odgovornu dužnost i s obzirom na što da je predmetni članak odjeknuo u javnosti Dubrovnika na izrazito negativan način za tužitelja koji da se nakon objave članka suočavao s upitima i uvredljivim dobacivanjima prolaznika zbog čega se osjećao povrijeđeno, osramoćeno i omalovaženo te mu je bilo neugodno pojavljivati se u javnosti. S obzirom da mu je objavom predmetnog članka tuženik nanio neimovinsku štetu, tužitelj da je 23. lipnja 2017. tuženiku podnio zahtjev za objavu isprike sukladno čl. 22. st. 2. Zakona o medijima, međutim, na koji da se zahtjev tuženik nije očitovao niti je objavio ispriku. Na podneseni zahtjev da se tužitelju očitovala sama autorica članka Lidija Crnčević ističući kako tuženik traženu ispriku neće objaviti jer da je ona objavila točne informacije koje su prethodno provjerene, međutim, tužitelj da tim zahtjevom nije tražio ispravak netočnih informacija već objavu isprike kao vida naknade neimovinske štete koja mu je prouzročena objavom predmetnog članka.

U odgovoru na tužbu dostavljenom sudu 04. lipnja 2018. godine tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom navodeći da tužitelj nije predložio nikakve dokaze na okolnost nastanka navodne štete, da nije naveo od čega se sastoji ta šteta kao ni okolnosti na temelju kojih postavlja visinu tužbenog zahtjeva, upravo jer da tužitelju radnjama tuženika nije prouzročena nikakva šteta. Na glavnoj raspravi održanoj 09. listopada 2019. tuženik dodaje i to da tužitelj nije ispunio uvjet iz čl. 22. Zakona o medijima poradi čega da nije ovlašten tražiti naknadu štete tužbom.

U odnosu na navode tuženika da tužitelj nije ovlašten tužbom tražiti naknadu štete jer da je sukladno Zakonu o medijima naknadu štete moguće tražiti tek nakon što se od nakladnika zatraži ispravak objavljene informacije odnosno isprika zbog objavljene informacije, a što da tužitelj nije zatražio od tuženika prije podnošenja ove tužbe budući da je zahtjev za objavu isprike koji je podnio tuženiku u naravi zahtjev za priznanje tužbenog zahtjeva tužitelja, a ne zahtjev u smislu čl. 22. Zakona o medijima, sud ističe kako su isti neosnovani jer iz sadržaja zahtjeva za objavu isprike zbog objavljene informacije od 23. lipnja 2017. uz punomoć i potvrdu dostavi (list spisa 14-18) jasno proizlazi da tim zahtjevom tužitelj od tuženika traži objavu isprike tuženika kao nakladnika zbog objave članka koji tužitelj smatra uvredom, sramoćenjem i omalovažavanjem, a čime tužitelj ispunjava uvjet iz odredbe čl. 22. st. 2. Zakona o medijima ("Narodne novine" br. 59/04, 84/11, 81/13, dalje: ZM) za podnošenje tužbe radi naknade neimovinske štete koje pravo na podnošenje tužbe sukladno toj odredbi ima osoba koja je prethodno od nakladnika zatražila objavljivanje ispravka sporne informacije odnosno isprike nakladnika kad ispravak nije moguć. Činjenica da se nakladnik ne slaže sa sadržajem isprike objava koje se traži, a u svjetlu nesporne činjenice da po traženju tužitelja tuženik nije niti objavio ispriku u sadržaju koji bi sam sastavio, ne znači da tužitelj nije podnio zahtjev u smislu odredbe čl. 22. st. 1. ZM već isključivo da tuženik ne želi objaviti ispriku za informaciju objavljenu u mediju niti u sadržaju koji predlaže tužitelj niti u kojem drugom sadržaju, smatrajući da se u konkretnom slučaju nema za što ispričati.

U dokaznom je postupku sud pročitao članak objavljen na portalu dubrovniknet.hr naslova "Valentin Dujmović želi biti direktor dubrovačke zračne luke. Zašto bi bilo skandalozno udovoljiti mu?" s komentarima (list spisa 6-8), Kodeks časti Hrvatskih novinara (list spisa 9-13), zahtjev za objavu isprike zbog objavljene informacije od 23. lipnja 2017. uz punomoć i potvrdu dostavi (list spisa 14-18), e-mail očitovanje Lidije Crnčec od 28. lipnja 2017. godine (list spisa 18), potvrdu o plaćanju sudske pristojbe u iznosu od 1.450,00 kn (list spisa 26), Potpuni tekst društvenog ugovora Zračne luke Dubrovnik od 15. lipnja 2016. (list spisa 35-60) i Potpuni tekst društvenog ugovora Zračne luke Dubrovnik od 16. ožujka 2017. godine (list spisa 61-86), saslušana je svjedokinja Lidija Crnčević (list spisa 91) te je saslušan tužitelj Valentin Dujmović (list spisa 92-93).

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tužbom tužitelj potražuje naknadu štete u iznosu od 100.000,00 kn koju da mu je tuženik prouzročio objavom članka u elektroničkom mediju kojim se vrijeđa, sramoti i omalovažava tužitelja pa je tako predmet ovog postupka pravo na naknadu neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti konkretno prava na dostojanstvo, ugled i čast objavom informacije u mediju.

Odredba čl. 16. ZM propisuje da su mediji dužni poštovati privatnost, dostojanstvo, ugled i čast građana, a osobito djece, mladeži i obitelji bez obzira na spol i spolno opredjeljenje.

Odredba čl. 21. ZM propisuje da je nakladnik koji informacijom objavljenom u mediju prouzroči drugome štetu, dužan tu štetu naknaditi, izuzev u slučajevima propisanim tim Zakonom, pri čemu je st. 2. i st. 3. tog članka definirano da je šteta umanjeње nečije imovine ili sprječavanje njezina povećanja (materijalna šteta) te nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta) te da se na utvrđivanje odgovornosti za naknadu štete primjenjuju propisi o obveznim odnosima, osim ako tim Zakonom nije drugačije određeno.

Odreda čl. 19. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje: ZOO) propisuje da svaka fizička osoba ima pravo na zaštitu svojih prava osobnosti pod pretpostavkama utvrđenim zakonom pri čemu je definirano da se pod pravima osobnosti u

smisli tog zakona podrazumijevaju pravo na život, tjelesno i duševno zdravlje, ugled, čast, dostojanstvo, ime, privatnost osobnog i obiteljskog života, slobodu i drugo.

Odredba čl. 1045. st. 1. ZOO propisuje da je onaj tko drugome prouzroči štetu, dužan naknaditi istu ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, a u svezi čega odredba čl. 21. ZM kao *lex specialis* u ovoj pravnoj stvari propisuje da postojanje pretpostavki odgovornosti za štetu dokazuje tužitelj, dok postojanje pretpostavki za oslobođenje od odgovornosti za štetu iz st. 4. tog članka dokazuje tuženik.

Kako tužitelj naknadu potražuje po osnovi neimovinske štete nastale zbog povrede časti i ugleda, u konkretnom je slučaju relevantna odredba čl. 1100. ZOO koja određuje da će sud, u slučaju povrede prava osobnosti, ako nađe da to težina povrede i okolnosti slučaja opravdavaju, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade imovinske štete, a i kad nje nema, pri čemu je posebno definirano da će sud u odlučivanju o visini pravične novčane naknade voditi računa o jačini i trajanju povredom izazvanih fizičkih boli, duševnih boli i straha, cilju kojemu služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

Među strankama u ovom postupku nije sporno da je tuženik kao nakladnik elektroničke publikacije dubrovniknet.hr dana 20. lipnja 2017. godine u tom mediju objavio članak autorice i glavne urednice Lidije Crnčević naziva "Valentin Dujmović želi biti direktor dubrovačke zračne luke. Zašto bi bilo skandalozno udovoljiti mu?" (dalje: članak) u onom sadržaju koji je razvidan sa lista spisa 6-7.

Nadalje, među strankama nije sporno niti to da je tužitelj po punomoćnici zahtjevom od dana 23. lipnja 2017. godine od tuženika, koji je taj zahtjev uredno zaprimio 03. srpnja 2017. godine, zatražio objavu isprike zbog objave predmetnog članka, međutim, na koji zahtjev tuženik nije odgovorio tužitelju niti je u elektroničkoj publikaciji dubrovniknet.hr objavio ispriku zbog objave predmetnog članka s ciljem naknade neimovinske štete tužitelju. U svezi navedenog, nije sporno niti to da je nakon što je tuženik zaprimio zahtjev za objavu isprike zbog objave predmetnog članka, tužitelju po punomoćnici na taj zahtjev očitovanje putem e-mail-a dostavila sama autorica članka Lidija Crnčević u sadržaju koji je razvidan sa lista spisa 19.

Međutim, među strankama se kao sporno postavilo pitanje da li se predmetnim člankom vrijeđa, sramoti i omalovažava tužitelj iznošenjem neistinitih i neprovjerenih informacija te da li je objavom predmetnog članka tužitelju nanesena šteta u vidu povrede prava na dostojanstvo, čast i ugled u mjeri koja bi opravdavala dosudu pravične novčane naknade.

U tužbi se navodi da je cjelokupni članak konstruiran na informaciji da tužitelj želi biti direktor trgovačkog društva Zračna luka Dubrovnik d.o.o., međutim, koja da informacija, bila ona točna ili ne, ne dopušta novinaru napad na dostojanstvo, čast i ugled tužitelja vrijeđanjem, sramoćenjem i omalovažavanjem.

Uvidom u predmetni članak sud utvrđuje da u istom, polazeći od činjenice da tužitelj želi biti direktor Zračne luke Dubrovnik d.o.o., za koju činjenicu autorica članka u svom iskazu pred sudom (list spisa 91) tvrdi da je kao novinar saznala od osobe kojoj je to tužitelj sam rekao i koju činjenicu uostalom tužitelj niti u tužbi niti u svom iskazu pred sudom izrijeckom ne osporava, autorica članka Lidija Crnčević obrazlaže razloge zbog kojih bi po njenom mišljenju bilo skandalozno imenovanje tužitelja na tu poziciju. Pri tome, autorica prema ocjeni ovog suda u članku iznosi objektivne i točne okolnosti vezane za stručnost tužitelja prema kojima tužitelj ne

zadovoljava uvjete propisane društvenim ugovorom Zračne luke Dubrovnik d.o.o. za imenovanje na mjesto direktora društva, poradi čega je logičan i ispravan zaključak autorice iznesen u predmetnom članku da bi se društveni ugovor ovog društva morao izmijeniti ukoliko bi se htjelo tužitelja postaviti na mjesto direktora društva. Stoga, iako autorica koristi riječ skandalozno, iz sadržaja članka proizlazi da ona osobno smatra skandaloznom situaciju u kojoj bi došlo do izmjene društvenog ugovora Zračne luke Dubrovnik d.o.o. kao društva koje je generator razvoja čitavog područja na način da se za mjesto direktora traži manje stručnosti od one koja se traži važećim društvenim ugovorom tog društva, a što je razvidno i iz daljnjih navoda članka kojima pojašnjava da bi trebalo iz društvenog ugovora društva ukinuti i izbaciti sve uvjete stručnosti te da bi postavljanje za direktora društva onog čovjeka koji ne ispunjava barem minimalne uvjete propisane ugovorom bilo teško objašnjivo poslovnim partnerima tog trgovačkog društva. Logično se prema ocjeni ovog suda autorica članka pri tome pita o razlozima zbog kojih bi društveni ugovor bio izmijenjen na način da se istim traži manje stručnih uvjeta za imenovanje na mjesto direktora društva od već propisanih, opravdano pri tome s obzirom na općepoznato mnijenje javnosti o situaciji u Republici Hrvatskoj, kao jedan od mogućih razloga navodeći utjecaj političkih stranki.

Tužbene navode da autorica u članku insinuira da je tužitelj nekompetentan, nesposoban i neprofesionalan, sud ne cijeni osnovanim jer iz sadržaja članka ne proizlazi da bi autorica tužitelja nazvala nekompetentnim, nesposobnim i neprofesionalnim, već da se ista samo pita koje su njegove poslovne reference za preuzimanje upravljanja značajnog gospodarskog subjekta. Ukoliko pak tužitelj smatra da sama činjenica da on ne ispunjava uvjete za imenovanje na mjesto direktora propisane važećim društvenim ugovorom Zračne luke Dubrovnik d.o.o. i neispunjavanje kojih tužitelj ne osporava budući nema minimalni broj godina radnog iskustva u zrakoplovnoj djelatnosti, znači da je on nekompetentan, nesposoban i neprofesionalan, tada je to zaključak koji sam tužitelj izvodi iz objektivne i nesporne činjenice o neispunjavanju uvjete za imenovanje na mjesto direktora ovog društva, a ne informacija koja se o tužitelju iznosi u predmetnom članku. Nadalje, niti u dijelu u kojem se govori o rezultatima dviju gradskih tvrtki Sanitat Dubrovnik d.o.o. i Vodovod Dubrovnik d.o.o. koje je ranije vodio tužitelj, autorica ne navodi da je tužitelj nekompetentan, nesposoban i neprofesionalan niti insinuira na navedeno, već se samo navodi da o njegovim kompetencijama i kapacitetima govore rezultati poslovanja tih dvaju društava, a čime u biti, budući ti rezultati nisu izneseni u samom članku, autorica prepušta zaključak o kompetencijama, kapacitetima i sposobnostima tužitelja onom dijelu javnosti koji je upoznat s tim rezultatima. Bitno je pri tome istaknuti dio iskaza autorice članka Lidije Crnčević (list spisa 91) koja na upit punomoćnika tužitelja da li ona smatra da je tužitelj bio nekompetentan obavljati poslove direktora društava Sanitat i Vodovod odgovara da smatra i to zbog onog što je u javnosti isplivalo nakon što je otišao sa mjesta direktora tih društava, ovo jer je iz navedenog razvidno da autorica članka iako osobno smatra da je tužitelj nekompetentan za obavljanje poslova direktora tih trgovačkih društava, takvu informaciju ne iznosi u predmetnom članku već u istom iznosi saznanja koja ima o namjeri tužitelja da postane direktor Zračne luke Dubrovnik d.o.o. i zaključak o njegovoj kompetenciji za obavljanje tog posla prepušta javnosti, samo ukazujući na objektivne činjenice o uvjetima potrebnim za imenovanje na tu poziciju koje tužitelj ne ispunjava, a što je upravo i dužnost medija, informiranje javnosti iznošenjem činjenica temeljem kojih se javnosti slobodno omogućava kreiranje mnijenja o za društvo značajnim pitanjima i događajima.

Mišljenje autorice da bi imenovanje tužitelja na mjesto direktora Zračne luke Dubrovnik d.o.o. bilo skandalozno i poražavajuće za određenu političku stranku, njezin je osobni zaključak utemeljen na onom što je tužitelj o toj političkoj stranci javno govorio tijekom predizborne kampanje na lokalnim izborima na kojima se kandidirao za gradonačelnika Grada, a iznošenje stavova i komentiranje javnih izjava osoba koje se na lokalnim izborima kandidiraju za obnašanje funkcija u tijelima lokalne samouprave danih tijekom predizborne kampanje, pravo je svakog

građanina Republike Hrvatske i medija, ovo sukladno odredbi čl. 7. ZM kojom je određeno da osoba koja obavlja javnu službu ili dužnost ima pravo na zaštitu privatnosti, osim u slučajevima koji su u vezi s javnom službom ili dužnosti koju osoba obavlja te da osoba koja svojim izjavama, ponašanjem i drugim djelima u vezi s njezinim osobnim ili obiteljskim životom sama privlači pozornost javnosti ne može zahtijevati istu razinu zaštite privatnosti kao drugi građani, a čega je svjestan i sam tužitelj koji na upit suda da li smatra da su osobe u javnom i političkom životu opravdano izložene kritici javnosti ili smatra da bi i te osobe kao i one koje ne sudjeluju u javnom i političkom životu trebale biti zaštićene od kritike javnosti, odgovara da je naravno on znao da će kandidaturom na izborima i obavljanjem poslova direktora društva Sanitat i Vodovod on biti izložen eventualnim medijskim člancima. Sama činjenica da se je tužitelj kandidirao na lokalnim izborima njega karakterizira kao javnu osobu s ciljem političkog uspona, pa se konstatiranje takve činjenice u predmetnom članku ne može nazvati sramoćenjem ni omalovažavanjem tužitelja.

Od posebnog je značaja za odluku suda i činjenica da je iz sadržaja članka svakom čitatelju nedvojbeno jasno da su u članku iznesena osobna mišljenja autorice odnosno njena osobna viđenja i komentar javnih zbivanja proizašao iz njenih osobnih vrijednosnih stavova vezanih uz postupak izbora kandidata na mjesto direktora značajnih gospodarskih subjekata u Hrvatskoj odnosno njeno mišljenje da za imenovanje na mjesto direktora društva koje je kako ga svjedokinja naziva generator razvoja čitavog kraja ne bi trebala biti relevantna pripadnost političkoj stranci, budući je na više mjesta u članku izriječno to navedeno. Tako autorica u predmetnom članku koristi riječi „mene to ne čudi“, „osobno mislim“ i „bilo bi, vjerujem“. Kako je pri tome iz sadržaja članka razvidno da je namjera članka isključivo informiranje javnosti o eventualnoj promjeni društvenog ugovora Zračne luke Dubrovnik d.o.o. za potrebe imenovanja novog direktora društva, a koje je trgovačko društvo nesporno među najvećim i najznačajnijim gospodarskim subjektima na jugu Hrvatske, utvrđenje je ovog suda da je objavljivanje predmetnog članka bilo u javnom interesu. Također, utvrđenje je ovog suda da su informacije i vrijednosni stavovi izneseni u članku dani u dobroj vjeri jer iz sadržaja članka sud utvrđuje da je namjera autorice kao prvo, ukazati javnosti na potrebu da na mjesto direktora Zračne luke Dubrovnik d.o.o. bude postavljena osoba koja ispunjava sve društvenim ugovorom propisane uvjete, a koje tužitelj nedvojbeno ne ispunjava, te kao drugo, ukazati javnosti na razloge zbog kojih, po njenom mišljenju, sve veći broj mladih ljudi odlazi iz Republike Hrvatske u potrazi za poslom, među kojima i razlog koji autorica naziva „uhljebljivanje“ pod čime podrazumijeva postavljanje na položaje i funkcije temeljem pripadnosti političkoj stranci neovisno o stručnosti i kompetenciji. Takvo utvrđenje proizlazi i iz samog iskaza svjedokinje Lidije Crnčević (list spisa 91) koja sudu iskazuje uvjerljivo, logično i životno poradi čega sud njenom iskazu poklanja vjeru, a koja navodi da je ovaj članak komentar nje kao glavnog urednika portala i da se radi o njenim osobnim stavovima te da ona u obavljanju svog posla nikog ne vrijeđa ni kleveće već da iznosi svoja razmišljanja o pojavama u društvu te da protiv tužitelja ona osobno nema ništa. Važno je pri tome istaknuti da autorica u članku ne iznosi informaciju da je tužitelj „uhljebljen“ na radno mjesto direktora Zračne luke Dubrovnik d.o.o. pa da bi bio osnovan tužbeni navod da su navodi članka neistiniti već iznosi svoje mišljenje da bi promjena društvenog ugovora Zračne luke Dubrovnik d.o.o. za potrebe imenovanja na mjesto direktora osobe koja ne ispunjava uvjet stručnosti određen važećim društvenim ugovorom, bilo „uhljebljivanje“, a kojim pak navodom tužitelju zasigurno nije nanesena šteta budući isti nije direktor Zračne luke Dubrovnik d.o.o.

Slijedom svega navedenog, sud ne nalazi dokazanim da se predmetnim člankom vrijeđa, sramoti i omalovažava tužitelja, a čak i u slučaju kad bi sud utvrdio da je objavom predmetnog članka povrijeđeno pravo tužitelja na dostojanstvo, ugled i čast te da mu je time uzrokovana neimovinska šteta, sud je mišljenja da bi se radilo o šteti za koju sukladno odredbi čl. 22. st. 4. al. 3. i al. 6. ZM nakladnik ne odgovara jer su informacije sadržane u članku, one u svezi interesa tužitelja za mjesto direktora Zračne luke Dubrovnik d.o.o. i izmjene društvenog ugovora, utemeljene na

činjenicama koje autorica crpi od pouzdanog izvora dakle onim činjenicama za koje je autorica imala osnovani razlog vjerovati da su točne i na točnim činjenicama dok su preostale informacije sadržane u članku proizašle iz vrijednosnih sudova autorice, a objavljivanje tih je informacija prema utvrđenju ovog suda bilo u javnom interesu i informacije su dane u dobroj vjeri.

Osim toga, niti iz iskaza tužitelja (list spisa 92-93) prema ocjeni ovog suda ne proizlazi da bi mu objavom ovog članka bila prouzročena šteta u mjeri koja bi sukladno odredbi čl. 1100. ZOO opravdavala dosudu pravične novčane naknade. Naime, tužitelj navodi da je od trenutka objave predmetnog članka osjetio promjenu u ponašanju javnosti prema njemu odnosno ogromnu netrpeljivost od strane javnosti na način da su mu pojedinci prilazili i dobacivali razne riječi, međutim, a kako to ispravno ističe punomoćnik tuženika, tužitelj ne može precizirati nego samo jedan konkretan slučaj takvog dobacivanja navodeći da mu je netko iz auta dok je prolazio pored njega dobacio „uhljeb“ poradi čega sud cijeni da osim možebitno par neugodnih iskustava, a koji se pri tome ne mogu nedvojbeno povezati sa predmetnim člankom i koji mogu isključivo biti posljedica osobnog stava tih ljudi spram tužitelja, tužitelj preuveličava kad govori da je posljedično predmetnom članku osjetio ogromnu netrpeljivost od strane javnosti. Također, tužitelj navodi da je šest mjeseci nakon objave predmetnog članka trpio najveću štetu i da nije bilo lako otići na kavu u Dubrovniku, međutim, bez da pri tome pojašnjava konkretne okolnosti i zbivanja u javnosti koja bi mu otežavala odlazak na kavu. Što se pak tiče navoda tužitelja da je predmetni članak bio komentiran u društvu, za istaknuti je da je tužitelj kao javna osoba sa tendencijom sudjelovanja u političkoj sferi Republike Hrvatske osnovano i zbog interesa demokratskog društva izložen kritici javnosti pa sama činjenica da se članak o njemu komentira u javnosti nije osnova po kojoj tužitelj osnovano može tražiti naknadu štete, ukoliko nedvojbeno ne dokaže da je objavom članka njemu nastala šteta. Konačno, bitno je istaknuti i dio iskaza u kojem tužitelj navodi da njegovi prijatelji nisu vjerovali u navode članka te dio u kojem navodi da su ga kolege na poslu pitale da li su istiniti navodi iz članka i što se događa, a što pak potvrđuje utvrđenje ovog suda da predmetni članak nije takvog sadržaja koji bi kod javnosti formirao uvredljivu i sramotnu sliku o tužitelju niti članak kojem su, čak i one osobe koje nisu bliske tužitelju, neupitno poklonile vjeru formirajući temeljem istog negativnu sliku o tužitelju. Sama uvjerljivost navoda tužitelja dovedena je u pitanje i iz razloga što isti u tužbi navodi da je predmetni članak narušio ugled tužitelja u poslovnom svijetu čime da su mu umanjene mogućnosti za daljnji razvoj karijere, dok iz tijekom postupka utvrđene činjenice, a o kojoj sudu iskazuje svjedokinja Lidija Crnčević (list spisa 91), da je tužitelj trenutno zaposlen na radnom mjestu zamjenika direktora Hrvatskih voda proizlazi upravo suprotno.

Poradi svega navedenog, tužbeni je zahtjev odbijen kao neosnovan.

Odluka o zahtjevima stranaka za naknadu parničnih troškova je utemeljena na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 122/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19) koja propisuje da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove izazvane vođenjem parnice, a temeljem koje je odredbe sud odbio zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova specificiran na glavnoj raspravi održanoj 09. listopada 2019. godine na iznos od 7.950,00 kn, dok je prihvatio zahtjev tuženika za naknadu troškova, pri čemu je visina troškova na naknadu kojih tuženik ostvaruje pravo odmjerenom sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, dalje: Tarifa) i vrijednosti predmeta spora. Temeljem citiranih je odredbi tuženiku priznato pravo na naknadu troška nastalog po osnovi zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to konkretno troška sastava odgovora na tužbu dostavljenog sudu 04. lipnja 2018. godine (1 x 100 bodova x 10,00 kn sukladno Tbr. 8. Tarife) i trošak zastupanja na ročištima održanim 01. srpnja 2019. godine i 09. listopada 2019.

godine (2 x 100 bodova x 10,00 kn sukladno Tbr. 9. Tarife), a što sveukupno i uz zatraženi i pripadajući PDV od 25% iznosi 3.750,00 kn.

U Dubrovniku, 22. studenog 2019. godine

S u d a c

Neva Lukin

Uputa o pravnom lijeku:

1. Stranci koja je pristupila na ročište za objavu, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke ovom sudu za sud drugog stupnja.

2. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu je uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke ovom sudu za sud drugog stupnja.

3. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu nije uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana dostave pisanog opravka presude. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke ovom sudu za sud drugog stupnja.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu,
2. Tuženiku po punomoćniku.

Dokument je elektroni ki potpisan:

NEVA LUKIN

Vrijeme potpisivanja:

22-11-2019

14:33:18

DN:

C=HR

O=OP INSKI SUD U DUBROVNIKU

2.5.4.97=#/130D48523438303734343634353238

L=DUBROVNIK

S=LUKIN

G=NEVA

CN=NEVA LUKIN

Broj zapisa: **17891-90b26**

Kontrolni broj: **01abb-df428-f4a7e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NEVA LUKIN, L=DUBROVNIK, O=OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Općinski sud u Dubrovniku potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: Pn-92/2017-16
Vrsta odluke: Presuda
Donositelj: Neva Lukin
Datum pravomoćnosti: 16.10.2024.
Datum ovršnosti: 19.12.2024.

**Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:**

Broj zapisa: **9-30872-da0f2**

Kontrolni broj: **00950-476d0-1f569**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
SERIALNUMBER=48074464528.1.37, CN=OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU, L=DUBROVNIK,
OID.2.5.4.97=VATHR-48074464528, O=OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.